

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Evy Lukotkové a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobkyně: **H. V.**, zast. JUDr. Josefem Boučkem, advokátem se sídlem nám. Míru 3760, 767 01 Kroměříž, proti žalovanému: **Krajský úřad Zlínského kraje**, se sídlem třída Tomáše Bati 21, Zlín, za účasti osob zúčastněných na řízení: **a) Ing. J. V.**, **b) GTS Czech, s.r.o.**, se sídlem Přemyslovská 2845/43, 130 00 Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje, ze dne 5. 10. 2009, č.j. KUZL 65906/2009, sp. zn. KUSP 67437/2006 ÚP-Ka,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoby zúčastněné **n e m a j í p r á v o** na náhradu nákladů řízení .

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 5. 10. 2009, č.j. KUZL 65906/2009, sp. zn. KUSP 67437/2006 ÚP-Ka bylo odvolání žalobkyně H. V. (nar. ...) proti rozhodnutí Magistrátu města Zlína ze dne 10. 8. 2006, č.j. MMZL-SÚ-5661/2006/Bez (dále

jen „správní orgán I. stupně“ nebo „stavební úřad“) zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím Magistrátu města Zlína ze dne 10. 8. 2006, č.j. MMZL-SÚ-5661/2006/Bez byla dodatečně povolena stavba stavebníku K. H., a to „rodinného domu podsklepeného s I. nadzemním podlažím, valbovou střechou, přípojkou vody, nn, kanalizace dešťové a splaškové“ Zlín, Zlínské paseky, na pozemku st. p. 8415, parc. č. 2244/6, 2267/12, 3488, 2267/5 v katastrálním území Zlín.

Proti výše uvedenému rozhodnutí podala odvolání účastnice řízení H. V., nar....., rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 12. 2006, č.j. KUZL 67437/2006, sp. zn. KUSP 67437/2006 ÚP-Ka bylo odvolání zamítnuto a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo potvrzeno. Žalobkyně podala proti rozhodnutí odvolacího orgánu žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 24. 4. 2009, č.j. 29 Ca 33/2007-33 rozhodnutí odvolacího orgánu ze dne 5. 12. 2006 zrušil pro vady řízení spočívající v tom, že se správní orgány přesvědčivým způsobem nevypořádaly s námitkami na porušení technických norem a rozporem se skutečným stavem věci a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Na základě uvedeného rozsudku Krajského soudu v Brně odvolací orgán v rámci nového odvolacího řízení znovu přezkoumal rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 10. 8. 2006 a dne 5.10. 2009 vydal nové rozhodnutí, pod č.j. KUZL 65906/2009, sp. zn. KUSP 67437/2006 ÚP-Ka, jímž odvolání žalobkyně zamítl a napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. Citované rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

Proti rozhodnutí podala žalobkyně H. V. (nar. ...) opět žalobu a to dne 8. 12. 2009. Podáním doručeným soudu dne 10. 6. 2010 navrhla, aby ve smyslu ust. § 92 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“), vstoupili do řízení na straně žalující její rodiče H. V. a Ing. J. V., oba bytem, kteří s tímto návrhem vyslovili souhlas. Návrh odůvodnila tím, že dne 2. 4. 2008 uzavřela s rodiči darovací smlouvu týkající se předmětných nemovitostí (právní účinky vkladu nastaly ke dni 8. 4. 2008), a rodiče se stali podílovými spoluvlastníky těchto nemovitostí. K prokázání tvrzené skutečnosti doložila darovací smlouvu sepsanou JUDr. L. Ř., notářkou ve Zlíně ze dne 2. 4. 2008, NZ 101/2008, N 102/2008 a výpis z katastru nemovitostí LV č. 1963, pro okres, obec a katastrální území Zlín ze dne 26. 5. 2010. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2010, č.j. 29 A 6/2010-60 soud nepřipustil, aby do řízení na straně žalobkyně jako další účastníci přistoupili její rodiče H. V. a Ing. J. V., a to z toho důvodu, že institut přistoupení do řízení (§ 92 odst. 1 o.s.ř.) není možné použít ve správním soudnictví ani přiměřeně, neboť by tím došlo k mj. nezákonnému prolomení běhu lhůty pro podání žaloby. V souladu s ust. § 72 odst. 1 s.ř.s. je zákonná lhůta pro podání žaloby stanovena jako dvouměsíční, přičemž zmeškání lhůty pro podání žaloby ve smyslu ust. § 72 odst. 4 s.ř.s. nelze prominout. Lze tedy zrekapitulovat, že žalobkyně žalobu doručila soudu dne 8. 12. 2009, tj. před uplynutím zákonné dvouměsíční lhůty, ovšem návrh na přistoupení svých rodičů do řízení na straně žalující doručila soudu dne 10. 6. 2010, tj. téměř po dalších šesti měsících. Usnesení nabylo právní moci dne 10. 9. 2010.

V návaznosti na zjištěné skutečnosti, tj. převod vlastnických práv k předmětným nemovitostem žalobkyní H. V., na její rodiče H. V., Krajský soud v Brně usnesením ze dne 21. 12. 2011, č.j. 29 A 6/2010-66 podání žalobkyně, tj. žalobu ze dne 7. 12. 2009 odmítl, neboť v době podání žaloby již nebyla jmenovaná vlastníkem předmětné nemovitosti z důvodů shora uvedených. Optikou zjištěných skutečností soud dospěl k závěru, že žalobkyni v předmětné věci nesvědčí legitimace k podání předmětné žaloby ve smyslu ust. § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).

Vzhledem ke skutečnosti, že řízení vedené ve věci výše uvedené stavby, které je předmětem přezkoumání, bylo zahájeno za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb. (stavebního zákona), jehož platnost skončila dnem 31. 12. 2006, postup stavebního úřadu v daném řízení i napadené rozhodnutí bylo odůvodněno ust. § 190 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb. (nového stavebního zákona) platného od 1. 1. 2007 tzn. dokončení podle dosavadních právních předpisů, a to ust. § 59 odst. 1 písm. b), dle kterého účastníky stavebního řízení jsou osoby, které mají vlastnická nebo jiná práva k pozemkům a stavbám na nich, včetně osob, které mají vlastnická nebo jiná práva k sousedním pozemkům a stavbám na nich, a tato práva mohou být stavebním povolením přímo dotčena. Žalovaný proto přezkoumávané rozhodnutí ze dne 5. 10. 2009 doručil H. V. a Ing. J. V.

II.

Shrnutí základních argumentů uvedených v žalobě:

Žalobkyně H. V. (nar.) v žalobě ze dne 23. 8. 2010 doručené Krajskému soudu v Brně dne 24. 8. 2010 uvedla, že rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2009, č.j. KUZL 65906/2009, sp.zn. KUSP 67437/2006 ÚP-Ka jí bylo doručeno dne 26. 6. 2010. V žalobě uvedla následující žalobní body:

Rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2009 bylo vydáno v rozporu s ust. § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb., neboť nevycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Stavební úřad připustil, aby stavebník, K. H., realizovala stavbu bez platného stavebního povolení a postavila jiný rodinný dům než jí byl stavebním povolením ze dne 17. 8. 2000 původně povolen. Stavební povolení však následně bylo zrušeno, stavebník toto opatření nerespektoval, ve stavbě pokračoval a tuto dokončil. Je zřejmé, že samotná stavba je provedena bez platného stavebního povolení a současný stav neodpovídá obecným technickým požadavkům na výstavbu a technickým požadavkům na stavby.

Skutečné provedení přípojek vody, kanalizace a plynu neodpovídá jejich zakreslení v projektové dokumentaci, kterou vypracovala firma KANINGA Zlín. V projektové dokumentaci je voda od kanalizace vzdálena 1 m, leží v hloubce 1 m a plyn od vodovodní přípojky ve vzdálenosti 1,2 m a nad kanalizací o 20 cm výše. V době zpracování projektové dokumentace však tyto přípojky byly již dávno provedeny. Jsou položeny ve výkopové rýze o šířce 0,35 m a hloubce 0,65 m. Takový je současný stav a je v rozporu s čl. 5.1.10 ČSN 75 6101 Stokové sítě a kanalizační přípojky. Tato norma je dále porušena v čl. 5.1.1., kde se konstatuje, že každá nemovitost připojena na stokovou síť má mít samostatnou domovní kanalizační přípojku.

Dále je porušen čl. 5.1.7 této normy, kdy největší dovolený sklon kanalizační přípojky je 400 promile a předmětná přípojka tuto hodnotu přesahuje až o 20 %. Je porušen i čl. 5.1.8. ukládající provedení kanalizační přípojky v jednotném sklonu. Není také vybudována spadišťová šachta, jak je uvedeno v čl. 5.2.6. normy a tato je porušena i v čl. 5.2.2., kdy spust přípojky do kanalizace šachty má být mezi 45 až 90 úhlovými stupni ke směru přítoku odpadních vod ve stoce. Vyústění provedené kanalizační přípojky je 180 stupňů proti směru odpadních vod ve stoce, tedy přímo v protisměru. Tímto jednáním bylo porušeno ust. § 44 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu.

Podle ČSN 75 5411 Vodovodní přípojky se v čl. 3.2 uvádí, že pro jednoho odběratele vody z veřejného vodovodu se má navrhnout jen jedna přípojka, přičemž ve skutečnosti tomu

tak není, neboť jak vyplývá z předmětného rozhodnutí žalovaného, na přípojku jsou napojeni i další uživatelé, což je „ošetřeno“ smlouvami o budoucí smlouvě o zřízení věcného břemene či smlouvami nájemními. U této normy je porušen i čl. 4.8, který ukládá, že vodovodní přípojka při křížování se stokou nebo jiným potrubím dopravujícím zdraví škodlivé látky, v daném případě kanalizační stoka, má být uložena nad nimi, což v daném případě není, neboť ve stávajícím provedení je téměř 200 m souvislá trasa obou přípojek střídavě nad a pod sebou. Tím došlo k porušení ust. § 43 odst. 1, 2, 3 a 5 vyhlášky č. 137/1998 Sb.

Dále byly porušeny ČSN 73 6059 čl. 51, čl. 52, ČSN 73 4301, čl. 21, čl. 22 a ČN 73 6057, protože stavebník v garáži i v rozporu s projektem vybudoval montážní jámu. Tato je pokrytá jen betonovou mazaninou. Porušení těchto norem je patrné již při letném pohledu. Uvedený postup je v rozporu s ust. § 44 odst. 5 vyhl.č. 137/1998 Sb.

I když je plynová přípojka položena a dosud nepřipojena, vytváří zde nebezpečí podle ČSN EN 12007, protože je neodborně provedena. Tím je porušeno ust. § 46 odst. 1, 5 citované vyhlášky.

Stavebník porušil i předpisy v nakládání s odpady, neboť za hlavní opěrnou zdi jsou naskládány použité staré pneumatiky, které nebyly odstraněny, což je v rozporu s projektovou dokumentací. Tato skutečnost je zdokumentována fotografiemi. Tímto došlo k porušení ust. 17 odst. 4 a § 21 odst. 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a změně některých dalších zákonů.

Stavebník nikdy nepředložil stavební deník ani státnímu stavebnímu dohledu, nikdy nebyl přizván k jednání ten, kdo měl nad stavbou stavební dozor.

Všechny tyto opakovaně uplatněné námitky nebyly rozhodnutím žalovaného ze dne 5. 10. 2009 odstraněny. Předmětná stavba tak neodpovídá obecným technickým požadavkům na výstavbu a technickým požadavkům na stavby.

Z výše uvedených důvodů žalobkyně navrhla, aby rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Současně navrhla, aby bylo přiznáno právo na náhradu nákladů řízení zvolenému právnímu zástupci JUDr. Josefu Boučkovi, advokátu advokátní kancelář Kroměříž, náměstí Míru čp. 3760, jehož plná moc ze dne 29. 6. 2010 je založena ve spise a z ní vyplývá, že žalobkyně udělila jmenovanému advokátu zvláštní plnou moc k sepsu žaloby proti napadenému rozhodnutí a rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 10. 8. 2006.

III.

Shrnutí základních bodů vyjádření žalovaného k žalobě:

Žalovaný podal k žalobě písemné vyjádření ze dne 19. 10. 2010 s odkazem i na vyjádření ze dne 29. 4. 2010 podané ve věci vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 29 A 6/2010. Poukázal na to, že žalovaný po rozhodnutí Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2009, sp. zn. 29 Ca 33/2007 přezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu, přičemž vycházel z podkladů předložených stavebním úřadem, ze skutečností uvedených v odvolání, z provedených místních šetření v rámci předchozích řízení a současně se řídil právním názorem vysloveným v citovaném rozsudku, v němž mu bylo vytýkáno nedostatečné odůvodnění. Především šlo o problematiku žalobkyní poukazovaných porušení technických

norem a rozpor se skutečným stavem věci. Dle právního názoru soudu bylo povinností správních orgánů se s těmito námitkami přezkoumatelným způsobem, nikoliv pouze v obecné rovině, vypořádat.

K podané žalobě, která byla v podstatě obsahově shodná s žalobou H. V., nyní J. (nar....), její dcery, uvedl žalovaný následující:

Po doručení usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 6. 9. 2010, č.j. 29 A 6/2010-60, jímž soud nepřipustil, aby do řízení na straně žalobkyně jako další účastníci přistoupili H. V. a Ing. J. V., zjistil žalovaný, že vzhledem k tehdy shodnému jménu „Hana Vaňková“ došlo k chybě ve psaní a přezkoumávané rozhodnutí žalovaného nebylo doručeno H. V., nar., nýbrž její dceři H. V., nar. Po tomto zjištění bylo rozhodnutí žalovaného doručeno správně žalobkyni H. V., nar., a to dne 26. 6. 2010 do vlastních rukou.

K tvrzení žalobkyně, že rozhodnutí žalovaného nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, uvedl, že v průběhu řízení bylo provedeno několik místních šetření, stavebník předložil veškeré požadované doklady a podklady a realizovaná stavba je v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu a technickými požadavky na stavby, což stavebník v řízení prokázal projektovou dokumentací stavby, zpracovanou P. K., samostatným projektantem, držitelem průkazu zvláštní způsobilosti k činnosti ve výstavbě; požárně bezpečnostním řešením, zpracovaným J. H., autorizovaným technikem pro požární bezpečnost staveb a projektovou dokumentací skutečného provedení vodovodní a kanalizační přípojky, zpracovanou oprávněnou osobou Ing. P. Ž., autorizovaným inženýrem pro vodohospodářské stavby. Stavebník prokázal vlastnické i jiné právo ke všem pozemkům dotčeným stavbou a pro možné užívání stavby doložil další požadované doklady o výsledcích předepsaných zkoušek a měření včetně geometrického plánu pro vyznačení stavby rodinného domu a pro vyznačení věcného břemene. Namítané porušení ust. § 102 odst. 1, 2, 5 písm. a) zákona č. 50/1976 Sb., zákona o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) žalobkyně nespecifikuje, neuvádí, v čem konkrétně vidí porušení uvedených ustanovení a k jakému konkrétnímu porušení a kdy v průběhu celého procesu výstavby došlo.

K námitce týkající se toho, že skutečné provedení přípojek vody, kanalizace a plynu neodpovídá jejich zakreslení v projektové dokumentaci, kterou vypracovala firma KANINGA Zlín a tento stav je v rozporu s ČSN 75 6101 Stokové sítě a kanalizační přípojky, poukázal žalovaný na to, že těmito námitkami se důsledně zabýval, v napadeném rozhodnutí je náležitě a přesvědčivě odůvodnil. K namítanému porušení jednotlivých článků ČSN 75 6101 Stokové sítě a kanalizační přípojky v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že závaznost technických norem vyplývá z ust. § 3 písm. l) vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu (dále jen „vyhláška OTP“). K namítanému porušení ust. § 44 odst. 2 vyhlášky OTP sdělil, že z dokumentace skutečného provedení stavby vodovodní a kanalizační přípojky je zřejmé, že potrubí je uloženo v hloubce min. 1000 mm, což není v rozporu s citovaným ustanovením vyhlášky OTP. Navíc stavebník do řízení předložil projektovou dokumentaci skutečného provedení stavby vodovodní a kanalizační přípojky zpracovanou Ing. Petrem Žáčkem, autorizovaným inženýrem pro vodohospodářské stavby – KANINGA, s.r.o., takto zpracovanou projektovou dokumentaci proto není nutno zpochybňovat.

Žalovaný neshledal důvodnou ani námitku stran porušení ČSN 75 5411 Vodovodní přípojka a ust. § 43 odst. 1, 2, 3 a 5 vyhlášky OTP. Uvedl, že závaznost norem vyplývá z ust. § 3 písm. l) citované vyhlášky, bez tohoto odkazu je technická norma pouhým kvalifikovaným doporučením, přičemž její používání je bez odkazu nezávazné a dobrovolné.

Stran žalobní námitky týkající se porušení ČSN 73 6059, ČSN 73 6057 a tím porušení ust. § 44 odst. 5 vyhlášky OTP uvedl žalovaný, že ČSN 73 6059 Servisy a opravný motorových vozidel, Čerpací stanice pohonných hmot, není platná pro stavbu rodinných domů. Pokud se týká normy ČSN 73 6057 Jednotlivé a řadové garáže, je tato norma platná pro projektování nových a stavebních změn stávajících jednotlivých a řadových garáží pro silniční vozidla, nikoliv tedy pro stavby rodinných domů, a to ani v případě, kdy je již součástí garáž. K námitce na porušení ČSN 73 4301 Obytné budovy ze dne 19. 8. 1987 sdělil, že v červnu roku 2004 byla norma nahrazena ČSN 73 4301, čl. 21 a 22 předcházející normy v nahrazené normě nejsou. Uvedená norma nebyla platná již v době vydání dodatečného povolení stavby (dne 10. 8. 2006), nemohlo proto dojít k jejímu porušení a následně i k porušení vyhlášky OTP.

Za nedůvodnou pokládal žalovaný i námitku, že i když je plynová přípojka položena a nepřipojena, vytváří zde nebezpečí podle ČSN 12007, protože je neodborně provedena a tím je porušeno ust. § 46 odst. 1 a 5 vyhlášky OTP. Přípojka plynu nebyla předmětem řízení, neboť stavebník od realizace přípojky plynu upustil a navržené vytápění plynem bylo změněno na vytápění elektřinou.

Žalovaný nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že stavebník porušil předpisy v nakládání s odpady, čímž bylo porušeno ust. § 17 odst. 4 a ust. § 21 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a změně některých zákonů. Uvedl, že touto námitkou se opakovaně zabývaly oba správní orgány s tím, že tvrzení, že „za hlavní opěrnou zdi byly naskládány použité staré pneumatiky“, nebylo prokázáno a pneumatiky na místě samém nebyly nalezeny. Stavebník předložil správnímu orgánu doklad o uložení starých pneumatik na sběrném místě v Jiráskově ulici ve Zlíně.

Žalovaný rovněž nesouhlasil s námitkou žalobkyně, že stavebník nikdy nepředložil ani státnímu stavebnímu dohledu stavební deník, nikdy nebyl přizván na jednání ten, kdo měl nad stavbou hlavní dozor, dokumentace byla zpracována jen pro formu a nezachycuje skutečný stav a dokumentace, která by odpovídala provedení celé stavby, žádná není. Uvedl že předmětná stavba byla prováděna dodavatelsky. Z protokolu sepsaného stavebním úřadem dne 21. 1. 2003 při místním šetření vyplývá, že stavebník byl vyzván k předložení dokladů, mj. i stavebního deníku, což splnil. Argumentace žalobkyně, že předložená dokumentace neodpovídá skutečnému provedení stavby, nebyla opodstatněná, neboť z šetření byly pořizovány protokoly i fotodokumentace. Z výše uvedeného vyplývá, že stavba je v souladu s Územně plánovací dokumentací města Zlína, je provedena v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy, a proto byl stavební úřad oprávněn stavbu dodatečně povolit. Vzhledem k tomu, že vytýkaný nedostatek, uvedený v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 24. 4. 2009, tj. že se správní orgány přesvědčivým způsobem nevypořádaly s námitkami na porušení technických norem, bylo možno napravit srozumitelným a přesvědčivým vypořádáním s námitkami žalobkyně bez zrušení rozhodnutí a vrácení věci stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí. Jedná se o stavbu, která je již od roku 2003 dokončená, stavebník prokázal, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, byly dány důvody k jejímu dodatečnému povolení. Závěrem svého vyjádření žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Shrnutí relevantních a podstatných skutečností zjištěných ze správního spisu a z přezkumného soudního řízení:

Zúčastněné osoby – Ing. J. V., spolumajitel ideální poloviny uvedené nemovitosti na adrese, uplatnil svá práva podle § 34 odst. 1 s.ř.s., taktéž i společnost GTS Czech, s.r.o., která je vlastníkem veřejné komunikační sítě. Uvedené osoby zúčastněné na řízení nepodaly k žalobě bližší písemné vyjádření.

Skutkový stav byl zjištěn ze správních spisů, jejichž obsah byl citován v rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 11. 2005, č.j. 29 Ca 204/2004-60, rozsudku ze dne 24. 4. 2009, č.j. 29 Ca 33/2007-33, soud proto upouští od rozsáhlé reprodukce dosavadního průběhu řízení, neboť ta je účastníkům dostatečně známá a omezuje se v dalším jen na uvedení těch rozhodných skutečností, které jsou podstatné s ohledem na právní názoru soudu vyslovený v rozsudku ze dne 24. 4. 2009 a které jsou nezbytné pro vypořádání žalobních námitek a pro rozhodnutí ve věci.

Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání ve smyslu ust. § 51 s.ř.s, žalobkyně, žalovaný i zúčastněné osoby vyslovily souhlas s projednáním věci bez jednání.

V.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející vydání rozhodnutí, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Spor mezi účastníky je v rovině právní i v rovině skutkové. Není sporné a z obsahu správního spisu vyplývá, že v dané věci zahájil stavebník předmětnou stavbu bez stavebního povolení. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu, a sice rozsudku ze dne 8. 2. 2007, č.j. 1 As 46/2006-75, www.nssoud.cz, „*dodatečné stavební povolení může být vydáno jen při splnění podmínek daných stavebním zákonem a příslušným prováděcím předpisem, tj. pouze v případě, že stavebník podá žádost o dodatečné povolení stavby, resp. o dodatečné povolení změny stavby, a předloží k ní podklady ve stejném rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. Rozhodnutí, kterým se dodatečně stavba nebo její změna povoluje, musí mít obsahově stejné náležitosti jako stavební povolení. Nelze připustit výklad zákona, který by stanovil mírnější kritéria pro dodatečné povolení stavby, resp. její změny než jaká jsou kladena na řádná stavební povolení. Má-li totiž norma určité požadavky na řádné rozhodnutí v situaci, kdy žadatel o stavební povolení postupoval podle zákona, tím spíše je musí mít na rozhodnutí svou povahou mimořádné, kdy žadatel od počátku zákon nerespektoval (argumentum a minori ad maius).*“

Podle ust. § 88 odst. 1 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. o územním plánování a stavebním řádu stavební úřad nařídí vlastníku stavby nebo zařízení odstranění stavby nebo zařízení postavené bez stavebního povolení či ohlášení nebo v rozporu s ním. Odstranění stavby se

nenarídí, pokud stavebník prokáže, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecnými technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy, a jestliže stavebník v řízení o odstranění stavby podá žádost o její dodatečné povolení a předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení.

Podle ust. § 88 odst. 2 citovaného zákona zjistí-li stavební úřad v průběhu stavebního řízení, že stavba, již byla zahájena bez stavebního povolení, řízení zastaví a bude postupovat podle ust. § 1 písm. b).

Z dikce označeného ustanovení tak vyplývá, že důkazní břemeno při dodatečném povolení stavby leží na stavebníkovi, který musí prokázat, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, resp. předloží podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako k žádosti o stavební povolení. K tomu viz judikatura např. rozsudek NSS ze dne 19. 3. 2008, č.j. 6 As 38/2007-146, www.nssoud.cz, ve kterém se uvádí, že „...*pro dodatečné povolení nepovolené stavby je nezbytná součinnost stavebníka a jeho nepochybná a srozumitelná vůle uvést věc do souladu s právními předpisy.*“ Nesplní-li stavebník zákonem vymezené předpoklady pro vydání dodatečného povolení, nařídí stavební úřad odstranění této stavby, a to nezávisle na tom, zda je svou povahou bezpečná, vhodná, je dlouhodobě užívána, apod. (k tomu srovnej rozhodnutí NSS ze dne 8. 11. 2007, č.j. 6 As 67/2006-79, www.nssoud.cz). Je proto nepopiratelné v zájmu vlastníka dané stavby, aby vyvinul aktivitu k tomu, aby zvrátil její hrozící odstranění a naopak, aby stavební úřad nepovolenou stavbu dodatečně povolil.

V nyní projednávané věci není sporu o tom, že předmětná stavba byla postavena bez stavebního povolení či v rozporu s ním, a že z tohoto důvodu zahájil stavební úřad řízení ve smyslu shora citovaného ust. § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tedy řízení o odstranění stavby, přičemž stavebník zároveň podal žádost o dodatečné povolení stavby a podle správních orgánů předložil podklady a doklady vyžádané stavebním úřadem v jím stanovené lhůtě a v rozsahu jako v žádosti o stavební povolení. Bylo ve smyslu shora již citovaného ustanovení § 88 odst. 1 písm. b) stavebního zákona na stavebníkovi, aby prokázal v rámci předmětného řízení, že stavba je v souladu s veřejným zájmem, zejména s územně plánovací dokumentací, cíli a záměry územního plánování, obecně technickými požadavky na výstavbu, technickými požadavky na stavby a zájmy chráněnými zvláštními předpisy. Jinými slovy, prokázání, že stavba je v souladu s uvedenými hledisky, je jedním ze základních požadavků pro to, aby k nařízení o odstranění stavby postavené bez stavebního povolení nebo v rozporu s ním nedošlo; pokud by takovýto průkaz byl nedostatečný nebo by nebyl doložen, bylo by třeba nařídit odstranění stavby. Prokázání uvedených skutečností bylo na stavebníkovi, správní orgány měly povinnost zjistit, zda takové skutečnosti byly v rámci řízení o odstranění stavby stavebníkem prokázány. Žalobkyně jako účastnice řízení vznášela v podstatně shodné námitky jak žalobkyně H. J., dříve, její dcera, v rámci celého správního řízení, tudíž žalobní námitky žalobkyně jsou v podstatě totožné s žalobními námitkami původní žalobkyně, vznesené proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2009 ve věci vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 29 A 6/2010.

Soud při právním posouzení věci zjišťoval, do jaké míry a v jakém rozsahu respektoval žalovaný závazný právní názor zdejšího soudu vyslovený v rozsudku ze dne 24. 4. 2009, č.j. 29 Ca 33/2007-33, jímž rozhodnutí Krajského úřadu Zlínského kraje ze dne 5. 12. 2006, č.j. KUZL 67437/2006, sp. zn. KUSP 67437/2006 ÚP-Ka bylo zrušeno pro vady řízení a věc vrácena k dalšímu řízení žalovanému. Citovaným rozsudkem Krajského soudu v Brně byl

žalovanému vytýkán nedostatek skutkových důvodů, což způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. V dalším řízení vycházel žalovaný z podkladů předložených stavebním úřadem, ze skutečností uvedených v odvolání a v rámci předchozích řízení provedených místních šetření. Vytýkanou nepřezkoumatelnost rozhodnutí napravil vydáním rozhodnutí ze dne 5. 10. 2009. Nápravu sjednal rozšířeným, konkrétnějším a přesvědčivějším odůvodněním svého rozhodnutí.

Žalobkyně namítla, že předmětná stavba odporuje řadě platných norem, které musí být stavebníkem dodrženy, ve věci nebyla sjednána náprava, nedostatky nebyly odstraněny, a proto rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 10. 2009 nevychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci (§ 3 odst. 4 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení). Tato část žalobní argumentace nebyla soudem shledána jako důvodná, neboť námitka byla vznesena toliko v obecné rovině.

Argumentace žalobkyně, že stavební úřad připustil, aby stavebník realizoval stavbu bez platného stavebního povolení a postavil jiný rodinný dům než byl stavebním povolením ze dne 17. 8. 2000 původně povolen, soud neshledal opodstatněnou, navíc k této části žalobní námítky se vyjádřil již v odůvodnění rozsudku ze dne 24. 4. 2009, č.j. 29 Ca 33/2007-36, na které soud odkazuje.

Jiná je však situace v případě námítky, že předmětná stavba neodpovídá obecným technickým požadavkům na výstavbu a technickým požadavkům na stavby. Žalobkyně namítala rozpor předmětné stavby s konkrétními technickými normami, v rámci žaloby byla tato argumentace doplněna o odkaz na konkrétní ustanovení vyhlášky č. 137/1998 Sb., o obecných technických požadavcích na výstavbu ve znění platném pro projednávanou věc.

K námitce týkající se toho, že skutečné provedení vody, kanalizace a plynu neodpovídá jejich zakreslení v projektové dokumentaci, kterou vypracovala firma KANINGA Zlín a tento stav je v rozporu s příslušnými články ČSN 75 6101 Stokové sítě a kanalizační přípojky, čímž bylo porušeno ust. § 44 odst. 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb., OTP a k argumentaci, že přípojka kanalizace a vody byla provedena v roce 2001, přičemž projektová dokumentace firmy KANINGA Zlín byla zpracována v březnu 2003, nutno zdůraznit, že uvedenými námitkami, které byly uplatňovány po celou dobu projednávání předmětné stavby, se správní orgány opakovaně zabývaly. Taktéž i v napadeném rozhodnutí je konstatováno, že závaznost technických norem vyplývá z ust. § 3 písm. l) vyhlášky č. 137/1998 Sb., OTP a v daném případě není dodržení těchto normových hodnot pro dodržení citované vyhlášky závazné, a proto tudíž nemohlo dojít ani k jejich porušení. Soud proto této žalobní námitce nemohl přisvědčit.

Pokud se týká námítky, že potrubí kanalizační přípojky musí být uloženo do nezámrzné hloubky, nebo se musí chránit proti zamrznutí, nebylo možno s žalobkyní souhlasit, neboť z předložené projektové dokumentace skutečného provedení stavby vodovodní a kanalizační přípojky, kterou zpracoval Ing. P. Ž., autorizovaný inženýr pro vodohospodářské stavby – KANINGA, s.r.o., vyplývá, že potrubí je uloženo v hloubce minimálně 1000 mm, což není v rozporu s ust. § 44 odst. 2 OTP. Stavebník sice zahájil stavbu na základě pravomocného stavebního povolení, toto rozhodnutí však následně bylo zrušeno, započatá stavba musela být projednána v řízení o odstranění stavby, proto projektová dokumentace skutečného provedení stavby má pozdější datum, než kdy část stavby byla prováděna.

Soud nepřisvědčil i další žalobní námitce, sice porušení ČSN 75 5411 Vodovodní přípojka, neboť v souladu s ust. § 3 písm. l) vyhlášky OTP není citovaná ČSN pro dodržení vyhlášky OTP závazná, tudíž k jejímu porušení nemohlo dojít.

Důvodná není ani námitka žalobkyně týkající se tvrzení porušení příslušných článků ČSN 73 6059 a ČSN 73 6057, neboť ČSN 73 6059 Servisy a opravy motorových vozidel, čerpací stanice pohonných hmot není platná pro stavby rodinných domů. Stejně tak i norma ČSN 73 6057 Jednotlivé a řadové garáže není platná pro stavby rodinných domů, a to ani v případě, kdy je jejich součástí garáž. K porušení citovaných norem ČSN se žalovaný podrobně vyjádřil v odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že norma ČSN 73 4301 Obytné budovy ze dne 19. 8. 1987 byla v červnu roku 2004 nahrazena normou ČSN 73 4301 a čl. 21 a 22 předcházející normy v nahrazené normě nejsou uvedeny. Za tohoto stavu proto nemohlo dojít k porušení předmětné normy a následně i vyhlášky OTP.

Stran žalobní námitky, že plynová přípojka, která je položena, ale dosud nepřipojena, vytváří nebezpečí podle ČSN 12007, je třeba konstatovat, že přípojka plynu nebyla předmětem řízení, jelikož stavebník od její realizace upustil, navržené vytápění plynem bylo změněno na vytápění elektřinou.

Soud nesdílí ani názor žalobkyně, že stavebník porušil předpisy v nakládání s odpady, čímž došlo k porušení ust. § 17 odst. 4 a § 21 odst. 3 zákona č. 185/2001 Sb., o odpadech a změně některých dalších zákonů. Tato námitka byla uplatňována opakovaně, uváděné tvrzení žalobkyně nebylo prokázáno, naopak stavebník předložil správnímu orgánu doklad o uložení starých pneumatik na sběrném místě v Jiráskově ulici ve Zlíně. Tuto skutečnost si ověřil i žalovaný při obhlídce na místě samém dne 22. 6. 2004.

Za nedůvodný, nemající vliv na posouzení vliv, pokládal soud i argument žalobkyně, že stavebník nikdy nepředložil stavební deník, nikdy nebyl přizván na jednání ten, kdo měl na stavbou hlavní dozor, stavební dokumentace byla zpracovávána jen pro formu, nezachycuje skutečný stav a dokumentace, která by odpovídala provedení celé stavby, žádná není, neboť předmětná stavba byla prováděna dodavatelsky. Z průběhu stavebního řízení vyplývá, že stavebník předložil na základě výzvy doklady, včetně stavebního deníku (viz protokol ze dne 21. 1. 2003 sepsaný při místním šetření). Z šetření byly pořízeny protokoly i fotodokumentace, z těchto podkladů nevyplývá rozpor předložené dokumentace skutečného stavu se skutečným provedením stavby.

Žalobkyně protestovala proti tomu, že stavba neodpovídá obecným technickým požadavkům na výstavbu a technickým požadavkům na stavby (ust. § 2 vyhlášky č. 137/1998 Sb., OTP), uvedený názor však soud nesdílí, neboť z průběhu stavebního řízení bylo prokázáno, že stavba je provedena v souladu s citovanou vyhláškou, v souladu s Územně plánovací dokumentací města Zlína, stavba je realizována na pozemku určeném platným územním plánem k zastavění rodinnými domy.

Soud neshledal relevantnost ani poslední námitky žalobkyně, že rozhodnutí správních orgánů bylo vydáno, aniž byl zjištěn skutečný stav věci, a tím bylo porušeno ust. § 3 odst. 4, § 32 odst. 1, § 46 a § 47 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, neboť celé řízení bylo vedeno podle tohoto zákona v souladu s ust. § 179 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. Konstatuje, že soudy podle ust. § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jím bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, přičemž podle § 65 odst. 1 s.ř.s. žalobní legitimace svědčí tomu, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. V tomto ohledu je třeba

uvést, že předpisy veřejného práva stavebního nezakládají právo užívat neoprávněnou stavbu v žádném jiném případě než tehdy, jsou-li splněny předpoklady ust. § 88 odst. 1 písm. b/ věta druhá stavebního zákona.

S ohledem na výše popsany skutkový stav spočívající v tom, že žalovaný se dostatečným způsobem vypořádal s vytýkanými vadami a postupoval v souladu se závazným právním názorem Krajského soudu v Brně vysloveným v rozsudku ze dne 24. 4. 2009, dospěl soud k jednoznačnému a ucelenému závěru, sice, že přezkoumávané správní rozhodnutí žalovaného netrpí vadou chybného posouzení právní otázky. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně ve věci úspěch neměla (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly. Co se týká náhrady nákladů řízení zúčastněných osob bylo rozhodnuto tak, že zúčastněné osoby nemají právo na náhradu nákladů řízení, a to v souladu s ust. § 60 odst. 5 s.ř.s., dle něhož tato osoba má právo jen na náhradu těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti. Protože soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil, nelze ji přiznat náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. listopadu 2012

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová